

עלי גבעה

עלון מס' 159 כ"ט אלול תשע"א 28.9.2011

שנה טובה!

תפילה / אלי נצר

תן לנו חגים שקטים
כחיוכו של תינוק.

תן לנו בכיות קטנות
בחיק האישה הנאהבת.

תן לנו שירי לב
הנאמרים בדומיית לחש.

תן לנו זרועות כשורשים
לחבוק את הקשה והפוצע.

תן לנו לילות סהורי תקווה
אל מול אדמה גדולה ושותקת.

עשה את ביתנו
משכן לניגונים.

אל תוסיף עוד לגיזענו
טבעת יגונים.

ראה"ש התשע"א

פי מצובה: "ואילו עיירות בתחום צור שצת ובצת ופי מצובה..."

שלום לכם,

העלון הפעם יוצא לקראת החג, למעשה לקראת החגים – חגי תשרי. באופן טבעי נתחיל בברכות ובסיכומים, ומכאן לענייני חולין – סיכומי ארועים, דיווחים, מיומנו של חבר וועד, מכתבים שהגיעו אל שולחן המערכת, ברכות אישיות (רבות! כן ירבו) וגם ראיונצ'יק מחמם לב עם משה לדור, פרקליט המדינה.

ראש השנה, מועד של סיום והתחלה חדשה. סגירת מעגל ותחילתו של חדש. תקוות. הזדמנויות חדשות, חשבון נפש ודריכות לבאות ותפילה בלבי, הפעם כעורכת עלון, שבשנה החדשה יתאפיין העלון בדיווחים על התקדמות בנושאי הליבה של מצובה. שיהיה ביטוי לרב-שיח פורה, תוך כבוד והקשבה הדדית. שיהיו לנו כל הסיבות להיות גאים בהתנהלותנו כקהילה - צומחת, מתפתחת, ערוכה לבאות, מתחשבת, חושבת, אחראית, יוזמת, איכפתית, מחבבת ודואגת. לו יהי!

בסוף השבוע שחלף יצאו המוני בית מצובה לטיול/פיקניק משותף. מבצע, שבהכנתו לקחו רבים וטובים חלק ושבועות של הכנות וארגון קדמו לו. סיכומים, תודות וגם כמה הרהורים ותהיות – בעלון.

באותו סוף שבוע ממש, התקיים בבית הספר "סולם צור" מפגש "שבתרבות", פרי יוזמה משותפת של בית הספר עם מתנ"ס מטה אשר. למצובה הייתה נוכחות סבירה, לאור העובדה שהמרצה הראשון שהוזמן היה משה לדור, פרקליט המדינה, בן מצובה, חניך "סולם צור". ההרצאה הייתה מרתקת, רהוטה, מעניינת. שעתים רצופות של דיבור, בלי ללגום וכמעט מבלי לנשום. תגובת הקהל הייתה בהתאם. למפגש השבת קדם ביקור של משה ושלומית אשתו, במצובה. על כך בהמשך.

בשבוע שחלף הלך לעולמו חבר מצובה לשעבר, **שמואל כהן ז"ל**. שמואל היה ממקימי מצובה וחלוץ ענף גידול הפטריות, במצובה בפרט ובארץ בכלל. משתתפים באבלם של שושנה אלמנתו וילדיו – נוגה, אורית ורן.

השבת האחרונה הייתה בסימן היורה. והיורה אכן – ירה (מכאן שמו) חגיגה אמיתית. מודדי הגשם מדווחים על למעלה מ-30 מ"מ גשם, במכת הפתיחה.

מברוך קדמון, האחראי על בית הכנסת נמסר לי, שפרטים ומידע לגבי שעות התפילה בראש השנה וביום כיפור יתפרסמו בנפרד.

ולפני סיום, תודה לאיציק שחר, על עצה, חשיבה משותפת, העברת חומר וגם על כתיבה.

לכל בית מצובה שנה טובה ומתוקה

שנה טובה וחג שמח,

עדנה

למשלוח כתבות ותגובות: lexn@matzuva.org.il

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה

ברכת הוועד:

חברי אגש"ח, תושבי הרחבה וכלל אנשי מצובה יקרים

שתהיה לכולנו שנה מוצלחת. שיהיה פה קצת שקט, שנלמד להקשיב ולכבד. שנוריד את מפלס החשדנות ונעלה את מפלס השיתוף. שנדע ונשכיל ליצור פה קהילה חזקה בריאה מאוחדת ומשותפת. שיוולדו פה ילדים לפחות כמו בשנה שעברה, שנדע לתת ונלמד לקבל. שנלמד לשחרר. שהשבץ שלנו גלעד יחזור סוף סוף הביתה. שיהיה האומץ להבטיח והיכולת לקיים. שנה של הגשמה. שרק נהיה בריאים. שנבחין בטוב ונדע ליישם. אם לפני אלפיים שנות גלות ידעו לבקש לשנה הבאה בירושלים, נעזו אנו בענווה לאחל שנת שלום. וצדק חברתי. רק טוב לכולם. שנה טובה, וועד מצובה.

לכל תושבי מצובה

חקלאות מצובה מאחלת לכולנו:

שנה טובה לאדם ולאדמה

שנה מתוקה כרימון

יפה ומוארת כמנדרינת האור,

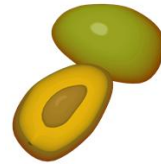
שופעת טוב כמו הבננה,

משגשגת כמו האבוקדו,

מהנה כמו הליצ'י

מעניינת כמו האפרסמון,

ומיוחדת לטובה כמו המנגו.

מחקלאות מצובה

ברכת שנה טובה לכל החברים והתושבים (חזה דורון)

שתהיה זאת שנה של שלום, צמיחה, בריאות וסיפוק.

ברצוני לברך במיוחד את החברים והתושבים החדשים, שנרתמו במלוא מרצם בוועדות חינוך, תרבות ורוח-התנדבות נקווה שגם להבא נדע לשמור על הניצוץ מרמהרוח הקיבוצית של מצובה הישנה.

יש לי עוד ברכות (איחולים) לשנה החדשה לכולנו ולכל עם ישראל:

שנוכח לחיות בלי אלימות, שחיתות ומלחמות, שלא יהיו כל יום שוד, אונס, רצח. שיפסק הטרור העולמי והפיגועים בארצנו.

- בלי השנאה העזה והחינוך לשנאה נגדנו, שכל כך רבים יפסיקו לשנוא את מדינתנו. שיכירו

בקיומנו החוקי ואנו נדע לוותר על מה שניתן לוותר ולא לוותר על מה שאי אפשר לוותר.

שנדע לשקם שוב את יחסינו עם שכנינו הקרובים והרחוקים.

- שלא יחטפו יותר חיילים ואזרחים וגלעד שליט יוחזר בהקדם וגם פולארד ישוחרר.

- שיפסקו שנאת אחים, מלחמת אחים, הרס והרג הדדי עם הפלגים הקיצוניים של המתנחלים

("נוער הגבעות", "תג מחיר") ועם החרדים האנטי-ציונים

- קצת וויתור, השלמה, הידברות. ללכת יותר אחד לקראת השני ולא נגד

- שההפגנה החברתית תשא פרי, שאפשר יהיה לחיות כאן בכבוד. העשירים יהיו יותר "עניים" ועניים יותר "עשירים"
- בלי הפגנו אלימות, שביתות ועיצומים, ושסוף סוף ביבי יתפנה לטפל ברופאים המתפטרים והם יקבלו מה שמגיע להם ולא יגרם סבל להם ולחולים.
- ללא אסונות טבע: רעידות אדמה, צונאמי, הוריקן, הצפות, שריפות, הרי געש, הצתות.
- קצת שלוה, כבוד הדדי, הדברות ושלוש (מתי???) למדינתנו. צריך תמיד לקוות לטוב.
תכלה שנה וקללותיה - תחל שנה וברכותיה.
שנה טובה לכולנו.

כל שנבקש לו יהי (ברכת הספריה)

כברכה מטעם הספרייה אבקש להגיש את השיר "לו יהי", אמרה לי רחל קירי, ואכן - זוהי ברכה/תפילה לחג - לו יהי.

לו יהי/נעמי שמר

מה קול ענות אני שומע
קול שופר וקול תופים
כל שנבקש לו יהי

עוד יש מפרש לבן באופק
מול ענן שחור כבד
כל שנבקש לו יהי

לו תישמע בתוך כל אלה
גם תפילה אחת מפי
כל שנבקש לו יהי

ואם בחלונות הערב
אור נרות החג רועד
כל שנבקש לו יהי

לו יהי...

לו יהי לו יהי אנא לו יהי
כל שנבקש לו יהי
לו יהי לו יהי אנא לו יהי
כל שנבקש לו יהי

בתוך שכונה קטנה מוצלת
בית קט עם גג אדום
כל שנבקש לו יהי

אם המבשר עומד בדלת
תן מילה טובה בפיו
כל שנבקש לו יהי

זה סוף הקיץ סוף הדרך
תן להם לשוב הלום
כל שנבקש לו יהי

אם נפשך למות שואלת
מפריחה ומאסיף
כל שנבקש לו יהי

לכל בית מצובה (צוות הנוי)

סבים וסבתות, מטף ועד מבוגר
ברכת שנה טובה ומתוקה
שתהיה לנו שנה של הרבה גשם
שתהיה לנו שנה של הרבה פריחה וירוק בעיניים
שנה של טוב ויפה

לכל תושבי מצובה (רב"ש-מיקי)

שנת בטחון, שלום ושלוה
בימים בהם ספינת המדינה מטלטלת במים סוערים
נאחל שהשנה תהיה שקטה ורגועה

לקהל לקוחותינו - תושבי מצובה היקרים מאחלים בנאמנות אורי ואורי מכל-בו מצובה

מערה"ש תשנ"ו לערה"ש תשע"ב (אביה זמרן)

מייל מעדנה: אביה, אולי תסכימי לכתוב ל"עלי גבעה" ברכה לערב ראש השנה?
הגיג במוחי: פעם כתבתי ברכה לערה"ש תשנ"ו, בוודאי החרוזים יתאימו גם לתשע"ב ולא
אצטרך להתאמץ...

חיפוש: בין ניירות מצהיבים של דברים שכתבתי בעבר – ו... בינגו!

אני מביאה את הדברים כפי שנכתבו אז לפני 16 שנה והוקראו רגע לפני הפרחת בלונים
לבנים עם תקווה לשלום. הרוב רלבנטי לגמרי להיום וחלק התיישן... קבלו, ושתהיה
לכולנו שנה טובה טובה.

ברכה לערה"ש תשנ"ו

כבר השמש שקעה ונוצץ לו כוכב
ובפתח ניצבת עכשיו שנת תשנ"ו
מול פריחת החצב וגסיסת השרב
נרים נא כוסית של תירוש וענב
נתפלל, נייחל, נבקש ונקו
ונפריח אל-על איחולים של זהב...

לים וגליו
לאילן ועליו
לצליל ולקו
לפקס, למכתב

לשלומניק עכשיו
למתנחל ולרב
לרבין ושריו
ולתנובה חלב

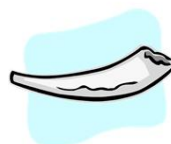
לקיפוד ולצב
לחתול וכלבלב
לגלעד ויואב
למיכל ומרב

שרק נחת נשאב
ובהפרטה לא נרעב
את רענו כמונו נוקיר ונאהב
ושיחות השלום לא יהיו מקסם שוא
היי נא טובה בבוואך, שנת תשנ"ו
ולכך יפרחו הבאלונים... עכשיו!!!

לעולם הרחב
לארצנו בסתיו
לקיבוץ במצב
ולאיש שנאהב

לנין ולסב
לאם ולאב
לילד שובב
לחייל במוצב

לפקיד באשנב
לפורה במחצב
לנואם הנלהב
לזמר במקצב

(מגיש ומפרש, כמנחה לחג – איציק שחר)

מחוץ למעגל זמן / גבריאל פרייל

שנה חדשה מנסרת בכנפיה בשחקים,
ואני כאלו אחד עומד בשער הצדדי הנני,
מחוץ למעגל זמן אשב, אחשב דברי.

הלילה יספרו אנשים על תקוות חוזרות ואינן עיפות,
מדיקה לדקה, מעונה לעונה.

ואני לא אדע אם השעונים רב ערכם מכל חפץ,
כי ראיתי פתע צפרים טובלות באמת כוכבים
וקובעות משג חלוף אחר בזיע מקור ובניע גף.

אני נזכר בשיר של משורר יפני Ōnakatomi no Yoshinobu (921–991)

"הצבי על הרי האורן

אשר אין שם עלי שלכת

יודע כי בא הסתיו

רק מצליל קולו שלו." (תרגמה לאה גולדברג)

משמע, ישנו שעון פנימי בתוכנו ואיננו זקוקים כלל ועיקר למורי זמן חיצוניים כדי לדעת אם באה השעה או יצאה השעה. זמן יכול להיות מאד סובייקטיבי וכשמצאים מחוץ למעגל זמן יש לכך משמעות של בחינה עצמית, חשבון נפש, שקילה ומדידה שמחייבים אותנו להינתק מן המרוץ על מנת לעשותם כהלכה.

שנה חדשה מנסרת בכנפיה בשחקים,

התיאור של השנה כעוף בעל כנפיים אינו חדש, אך פעולת הכנפיים כאן אינה מעוף אלא ניסור ויש כאן משום החפצה של השמיים, כאילו הם קרש שניתן לנסר בו ואולי הכוונה לשוות קושי מסויים לתנועת השנה החדשה, כאילו היא מתאמצת לנסר את דרכה בשמיים – שוב, ביטוי שאינו לוקח כמובן מאליו את תנועת הזמן – הזמן אינו חולף לו, אלא שהשנה משקיעה מאמץ בתנועתה.

ואני כאלו אחד עומד בשער הצדדי הנני,

אחרי שהכותרת והשורה הפותחת השלימו את מלאכת ההחפצה וההגשמה של הזמן (הוא כבר לא עניין מופשט), אפשר לו לדובר בשיר לבחון את הזמן כאובייקט נפרד, הוא מפריד בינו ובין הזמן ואומר: "הנני" – גוף בזמן הווה, הזמן שאין להגדירו אלא על דרך השלילה: אינו עבר ואינו עתיד. "הנני."

מחוץ למעגל זמן אשב, אחשב דברי.

הישיבה והחשיבה אופייניות לחשבון הנפש, הדובר בשיר לוקח פסק זמן מן המרוץ ובודק בישוב הדעת את דבריו, ומה פירושו של זה: "אחשב את דבריי?" מדוע שלא יחשב את מעשיו או את כוונותיו, מה המשקל שמוחס לדברים שעושה אותם ראויים לחשבון? – כתוב במקורות "חיים ומוות ביד הלשון" הדבר הינו מוצא פה, אנחנו חושבים במילים, גם אם איננו הוגים אותן הלכה למעשה וגם הכוונות והאמונות והמחשבות שלנו כולן הן בעצם דברים (מלשון דיבור) – חיים ומוות ביד הלשון, על כן אחשב דברי.

*הלילה יספרו אנשים על תקוות חוזרות ואינן עיפות,
מדקה לדקה, מעונה לעונה.*

יש כאן מעבר מעיסוק באני הדובר לעיסוק בהם – האנשים, עיסוק בסביבה החיצונית. שוב מתחזקת תחושת הבידול שפתח בה הדובר קודם בהושבת עצמו בשער הצדדי. הם, האנשים האחרים קיימים בתוך מעגליות של זמן מוכר, הם מביעים שוב ושוב את תקוותיהם וממחזרים את חומרי הנפש, כמו דקות כמו עונות, שמתחדשות רק לכאורה אך בעצם – מהותן קבועה. מן הבידול שהוזכר קודם מתפתחת ציפייה כי אם הם עושים את המוכר אז הוא יביא את החידוש, ואכן הציפייה הזו מתגשמת כבר מיד:

ואני לא אדע אם השעונים רב ערפם מפל חפץ,

הדובר מטיל ספק בערכם של שעונים – השעון כאן מייצג את הזמן הנמדד בו, בעצם הטלת הספק היא במושג הזמן כפי שאנחנו מכירים אותו ורגילים לחשוב אודותיו. תחילתו של הספק היא בשלוש המלים – אני לא יודע. שלוש מלים שהן המפתח לכל גילוי.

*פי ראיתי פתע צפרים טובלות באמת פוכבים
וקובעות משג חלוף אחר בזיע מקור ובניע גף.*

הדובר שיצא מחוג הזמן המוכר פתוח כעת לבחון ולגלות מושגי חלוף אחרים (איזו הגדרה משמחת!) והמראה מפתיע אותו כי הוא אינו רגיל לחשוב במושגים שכאלו, הוא רגיל לזהות נייע מחוגים ולא נייע מקור וגף.

אך מה נעשה עם רעיון חשבון הנפש שעסקנו בו קודם? כיצד הוא נרתם לאמידה בשיר? אפשר ואומר לנו הדובר כי אין זמן אחד שיאה לו שיעסקו בו בחשבון נפש, לא סוף שנה או תחילת שנה, כיוון שהזמן המוגדר כשנה הוא זמן אחד מבין ריבוי זמנים אפשריים והשנה המוכרת לנו היא מושג חלוף אחד בשעה שאפשר ואנחנו פועלים על פי מושגי חלוף אחרים – סובייקטיביים, כאלה שטובים ואופייניים לנו. ואני כאילו אחד, אמר המשורר בתחילת השיר וניתן להבין שהוא אחד מבין כמה, אבל בעצם הוא לא אחד אלא אדם יחידי עם זמן יחידי.

ערב ראה"ש תשע"ב (עדנה)

יצאתי מפתח ביתי,
חייכתי לשכנים שפגשתי,
האזנתי לקולות מסביבי
את המראות והנוף נשמתני.

בשבילים פטפוטי פעוטים עליזים
במרחק נשקפים שדות ירוקים
ריח נישא של דשאים קצורים
וממעל ציוץ ציפורים.

ושנה חדשה מתחילה לה היום
ותפילה בליבי שמזה המקום
שמכאן תעלה בשורת השלום
ביני לביני, ביני לבינך, בינך לביני, זה
החלום...

בערב הגפתי חלון
בבוקר פתחתיו מחדש
הרמתי עיני אל האופק
לגמרי לא בלי חשש

עם בוקר פתחתי עיתון
חיפשתי מילים של שלום וחמלה
רפרפתי על פני כותרות, אך,
לבי בי כבר, גם הדופק עלה.

לא היו שם מילים של שלום
לא היה שם חזון, פריצת דרך,
לא אחוות בני אדם ושותפות
לא כבוד וסובלנות, כערך.

ציבור יקר
צוות ועדת תרבות וצוות בית הכנסת מזמינים אתכם להרמת
כוסית לשנה הבאה עלינו לטובה
ביום ג 27.09.11 בשעה 18.30 ברחבת המועדון

בתוכנית:
ברכות
הרמת כוסית
חלוקת שי
כולם מוזמנים

סיכום טיול מצובה 2011 – בית הלל

בסופשבוע האחרון יצאנו לדרך 220 איש מגיל כמה חודשים ועד גיל 74, מתוכם 7.5 זוגות תאומים (!!!).

הגענו ברכבינו הפרטיים לחניון ירוק בבית הלל. מרבצי הדשא ונחל החצבאני חיכו לנו שם, ומהרגע שהגענו התחלנו בתהליך הקמת המטבח, שעוד יסופר אליו בהמשך. במקום חגגנו קבלת שבת, אכלנו ארוחת ערב עשירה ומשותפת, לאחר מכן הייתה הקרנה של סרט לילדים ולבסוף קינחנו בערב שירה בציבור מפרי קולו של הזמיר – חברנו **דני אטיאס**, שהתגלה לראשונה בפנינו, וכעת רק נותר לו לבחור באילו אירועים ירצה להשתתף.

למחרת נפתחה פינת היצירה, רשת הכדורעף עלתה לאוויר וכמובן ששכשכנו במימי החצבאני הקפואים. שחינו עם האבובים וכמובן שבין לבין סעדנו את ארוחת הבוקר המלכותית (שאיכותה עולה על הארוחות במיטב המלונות בארץ).

וכעת, הרשו לי להוריד את הכובע בפני כל הצוות שעבד איתי:

תודה **לאלירן מלול** – שהיה אחראי על הלוגיסטיקה ורכש האוכל. אלירן, דאגת לכל פרט, ולכך שהתפריט יהיה מגוון, והכל - עם חיוך גדול על הלחיים.

תודה **לגדי סגל** –השף (בה' הידיעה) של הטיול. תקתקת ארוחות למופת, מגוון אדיר של אוכל והכל היה טעים, משובח ומוגש בצורה מכובדת להפליא.

תודה **לדני אטיאס ולשקד הלוי** –על הדאגה לכל הציוד, על כך שהכל נעשה בכיף ובנעימים. וכמובן דני, שוב תודה על ערב השירה בציבור, על החוברות המושקעות ועל הקול הנפלא שהשמעת בפנינו.

תודה **למאיר אוהיון ולרועי חן** על ההצטרפות לצוות והתרומה הבלתי מעורערת של הצחוקים והעבודה האין סופית שתרמתם.

תודה **לענבר כרמל מנור** – על ציוד הספורט שאורגן ועל תרומתך לאורך כל הדרך.

תודה **לאיציק שחר** – על עזרתך בכל, על קבלת השבת הנפלאה שהעברת ועל החיוך לאורך כל הדרך.

תודה **לדויד וקנין** – על הארגון וההכנה של פינת היצירה והסרט לילדים.

היה לי כיף גדול לאורך כל הדרך, לעבוד עם כל אחד ואחת מהצוות המופלא הזה, אך כל זאת לא היה מתקיים ללא העזרה של **כל מי** שהגיע לטיול: על העמסת המשאית, ההכנות לארוחות, החיסול והפריקה בקיבוץ, על העוגות

הנפלאות שהכנתם. היה נפלא לראות איך אנשים שטרם חוו חוויה זו בקיבוץ נרתמים לכל משימה ובכך מנעימים את הזמן לכולנו, היה תענוג לראות איך לכולם היה רצון טוב לאורך כל הטיול. תודה ושוב תודה לכולם!!! תודה נוספת לאנשים נוספים שתרמו מזמנם על מנת שנצליח-
לאורי סמושי – על העזרה עם מחסן הטיולים והרצון הטוב בכל דקה פנויה.
לאורנה שגיא – על הצילומים של השירונים יחד עם בנותייך לאור נרות.
לג'וני עג'מיה- על הדאגה למשאית ולנהג – **חמודי** שהיה עֶשֶׂר, על המנגו הטעים ועל העזרה שנתת.

לפיליפ ארליך - תודה על עבודות הריתוך שביצעת עבור הטיול בפרט והתרבות בכלל.

לאריה דוד – על המקררים מהבריכה ועל הזמן שהקדשת לנו.

למקס נתנס – על העזרה עם ציוד ההגברה ועל כך שהגעת. היית זקן השבט והוכחת שזה אפשרי.

במידה ושכחתי מישהו סליחה ותודה על העזרה.

לצערי אני חייבת לסיים עם נימה אישית שלי, בתור בת משק וחברה חדשה.

אני חייבת להודות כי לפני ביצוע הטיול, חשבתי שזה יהיה האחרון ושכך תסתיים מסורת ארוכת שנים של טיולי קיבוץ מצובה לדורותינו. לאורך כל ההרשמה שמתי לב כי כמעט אין אנשים מהחברים " הישנים" (לא אומר

ותיקים, משום שבאמת אין לי ציפייה שתגיעו לטיול כזה), ואכן בסופו של דבר הגיעו חמישה ולכם תודה.

אני רוצה להפנות שאלה לכל החברים שישבו בוועדת קליטה, שישבו ב"מצובה לאן" ובכלל לכל יתר החברים שהחליטו בצורה די מופגנת לדעתי (ולא רק האישית, פנו אלי אנשים רבים במהלך הטיול) האם זהו המסר שאתם

רוצים להעביר לילדיכם? האם זהו החזון שעליו אתם עובדים מספר חודשים רב? האם לכך התכוונו? אנה חשבו על זה לפני שיהיה מאוחר מידי. אני רוצה להאמין, גם בתור בת משק, שאתם רוצים אותנו בחברתכם אז אנה

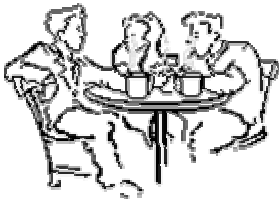
פתחו אופקים, שנתחיל שנה טובה ביחד.

נפגש בטיול הבא **ושתהייה שנה טובה לכולנו !!!**

קרין נתנס גפן.

*

משולחן התרבות

טיול הקיבוץ- בית הלל 2011

היה נפלא! היה נהדר! נדמה שמזמן לא היה טיול מוצלח כזה.

הגענו לחניון הירוק תרתי משמע, מקום יפהפה עם מרחבי דשא מוצלים על גדות נחל שניר. מזג האוויר היה לטובתנו ופיצה אותנו השנה (אחרי שבשנה שעברה הוא פישל). האווירה הייתה נעימה, אווירה של שבת אחים גם

יחד עם רוח טובה של התנדבות והתגייסות מרצון. אנשים שוחחו וצחקו זה עם זה על ספסלי המקום ועל מחצלות הקש, או עמדו וטרחו במטבח שכם אל שכם, מי על קרש החיתוך ומי על הכיור או על הגז, הילדים התרוצצו

חופשיים ומאושרים - פשוט פנאי משובח.

ועוד לא אמרנו מילה על האוכל. גדי סגל ניצח על צוות מטבח השדה והפיק מבחר מרשים של מנות, היה שפע מהכל ובעיקר היה מאד טעים. הרגשנו כאילו הגענו לצימר גלילי יוקרתי. שאפו! גדי על השדרוג הזה של הטיול

ובעיקר על הגישה הנינוחה ועל היצירתיות המדהימה.

נהננו גם מקבלת שבת מיוחדת, מסרט שהוקרן עבור הילדים ונהננו במיוחד מערב שירה בציבור שהוביל דני אטיאס. למחרת טבלנו במי החצבאני הקרירים, האמיצים מבינינו שטו על אבובים. מזג האוויר היה מעולה וכבר אז

ידענו שאנחנו חלק מחוויה נהדרת שלא נשכח עוד הרבה זמן.

תודה רבה מגיעה לאנשי צוות הטיול שקיבלו על עצמם לתכנן, להפיק ולעשות הכול כדי שהעניין יצליח :

אלירן מלול, גדי סגל, רועי חן, ענבר מרום, מאיר אוחיון, איציק שחר, דוד ועקנין, שקד הלוי, דני אטיאס.

תודה גם לאורי סמושי ולפיליפ על ריתוך החמורים והתאמתם לפלטות, תודה למקס נתנס על תיעוד הטיול במצלמתו ותודה מיוחדת למי שעמדה בראש הצוות- קרין גפן. קרין, את מדהימה! כל זה לא היה קורה אלמלא

הרצון הענק שלך שהמסורת תימשך ואלמלא הנחישות שלך להוציא לפועל את הטיול על אף התמורות שחלות בקיבוץ ועל אף הספקות, הקשיים והלבטים.

ובעניין זה חשוב לומר כי עקב התארגנות מופתית ויעילה של הצוות, לא נגרם הפסד או נזק בשל ביטולי השתתפות של הרגע האחרון ולצערנו היו כמה וכמה. בעצה אחת עם ראש צוות הטיול החליטה ועדת תרבות לא לחייב את המבטלים הפעם ולו רק כדי לשמור את הטעם הטוב שהותיר בכולנו הטיול המוצלח. להבא לא נוכל להרשות לעצמנו נדיבות כזאת. אנא, לתשומת ליבכם.

בנוסף, צר לנו על כך שחלק גדול ומכריע מותיקי הקיבוץ בחר שלא לקחת חלק בגיבוש הקהילתי הנהדר הזה שהטיול מאפשר ומזמין. לאירועי התרבות (ובכללם טיול הקיבוץ) יש תפקיד ותכלית בבניית קהילת מצובה. בדרך כלל ההובלה וההפקה של האירועים נמסרת לאחריותם של בודדים- אבל האחריות של כל השאר היא לנכוח להשתתף ולהיות.

אם כן, ישר כח גדול לכל מי שתרום להצלחת הטיול ומי ייתן ונמשיך ליהנות זה מחברתו של זה בקהילת מצובה ושתהיה לנו שנה טובה ומשובחת.

שלכם,

ועדת תרבות.

הטיול שהיה

הרבה סיבות יש שלא לצאת לטיול קיבוץ.

כי חם, כי אנחנו אחרי חופש גדול, כי זה כרוך בהוצאה, כי החברים הכי טובים שלנו לא יוצאים, כי ... וגם אצלנו היציאה לא הייתה מובנת מאליה.

כחברה בצוות תרבות שמעתי מהצד את הייסורים שעוברים חברי צוות הטיול והקשיים שהם חווים ולרגע, אני מודה, שאלתי את עצמי: אז למה לעזאזל בכל שנה מחדש מתעקשים על הדבר הזה!?

הנחיתה הרכה בבית הלל הבהירה את התמונה והפכה שבת שבאופן אישי הייתה לי קשה מאוד (ענייני מחלות הורים...) לאחת השבתות היפות שאני זוכרת זה זמן רב.

כניסה למתחם דשא גדול ומרווח, כבר מכוסה ברובו באוהלים מכל הצבעים, ריח ארוחת הערב כבר נישא באוויר והעוסקים במלאכה (שהיו כה רבים) מחייכים מאוזן לאוזן.

כל חבר שחולף אומר "איזה יופי שבאתם" או סתם "מה נשמע", מציעים עזרה, מכל הלב, מושיטים יד והאוהל עומד והנה - אתה פשוט בבית.

מכל כיוון אפשרי שמרו לנו מקום, ותוך עשר דקות הילדים כבר בריצה לכיוון המים הקקקררררייםםםם אך מרעננים כל כך.

ב 18:15 מוזעקים לקידוש ולקבלת השבת ושוב תחושה של חיבוק.

19:30 עם ניחוחות השמפו מחכים מטעמים מכל הסוגים והמינים, בטעמים שלא יביישו אף בית בישראל, בנדיבות וברוחב לב, כולם מלקקים את האצבעות ועוד לא נאמרה מילה וכבר עשרים מתנדבים לחיסול שמתוקתק נפלאות.

איזה חיבוק...

21:00 - גן עדן של ההורים מגיע: הנה מוקרן סרט לילדים ולנו יש זמן לקרוא עיתון, לדמקה או סתם לשיחה עם חברים שכשאנו בבית, לעולם אין זמן לקיימה והיפה ביותר-להכיר טוב יותר אנשים שחולפים על פנינו בשבילים אך לא ממש ידענו מה שמם.

ובעוד זה הולך (הסרט) זה בא - ערב שירה בציבור. ערב מרגש ומקסים שמנוהל ע"י דניאל אטיאס (שבגאונותו הכין מראש שירונים) שמנגן נפלא ושירתו ערבה כל-כך, עד שהילדים נותרו מוקסמים ונשארו איתנו עד הסוף.

הנה הוא עוד כאן, החיבוק הזה...

בחצות מראים סימני עייפות ראשונים וכיבוי אורות מתרחש. לילה קרירי ירד על אנשי מצובה.

הבוקר מתחיל עם התורנים הבאים שמגישים לנו דגנים, לחמניות ושתייה חמה וזאת כהקדמה לארוחת הבוהריים המפנקת שמחכה לנו מיד אחרי טבילה חוזרת עם אבובים.

ושוב חיסול, ושוב מתנדבים מחייכים ושוב החיבוק הזה... ומרגישים את הפרידה מתקרבת. יש ארבע מכוונות כביסה להפעיל וילדים שלא ממש ישנו את מכסת שנתם הטבעית. המשאית נוסעת ופטריית האוהלים נעלמו. אנשי מצובה דוהרים על כביש הצפון עייפים אך מרוצים כל כך. והחיבוק הזה מלווה אותי עדיין... אז עכשיו ברור לי, שלמעט מקרים מיוחדים, ממש אין סיבה טובה שלא לבוא. יש רק תקווה גדולה שבכל פעם זה יהיה בדיוק כפי שהיה הפעם. תודה מכל הלב! דנה שרון

מוישלה חוזר ארבעים שנה אחורה

משה לדור, פרקליט המדינה, (מוישלה במחזותינו, אבל מוישלה – פרקליט המדינה?...) הוזמן לפתוח את סדרת המפגשים במסגרת "שְׁבִת־רבות" בבית הספר האזורי סולם צור, בו למד והתחנך כנער. זו הייתה הזדמנות להגשים חלום ישן, שלא הרפה ממנו במשך כל השנים, מאז עזב את מצובה, עם תום לימודי המשפטים. משה ושלומית רעייתו, שומרים על קשר חברי עם תמר וניצן ראובן והוזמנו להתארח בביתם באותו סוף שבוע...

אני לא מצליח לחוש שאני מתבגר

וכך, ניצן הכין את הביקור ויצאנו לשטח. אני מוכרח להגיד שכל תיקויותי בענין הזה התגשמו ולפי התרשמותי לא רק ברכיבה על הטרקטור והנסיעה בין השורות במטעים, אלא גם כסוג של חוויה מתמשכת ואין לי ספק שתלווה אותי לא מעט בהמשך הדרך.

בין היתר היא מתבטאת בכך שלמרות שעברו ארבעים שנה ויותר מאז ישבתי על הטרקטור בין השורות, לא חשתי שיש איזשהו הבדל, אולי בגלל שאני לא מצליח לחוש שאני מתבגר ולמרות הסממנים שפה ושם נותנים את אותותיהם והבריאות כבר לא מה שהייתה, ולו בנושא האורטופדיה, הייתי צריך לחוש בכל מיני מכאובים בעת הישיבה על טרקטור. לא חשתי שבאמת שנים עברו, ממש לא חשתי בהבדל...

חוויה מרעננת שלא כל כך מהר תעלם מתודעתי

יום העבודה האחרון שלי במצובה

- לא האמנתי שאתה אכן יוצא לעבוד בשדה, אמרתי לו כשניגשתי לשמוע מפיו על חוויותיו... זה סוג של הכרה בחולשה... פתח משה. יום העבודה האחרון שלי במצובה על טרקטור, לפי זכרוני היה אי שם בסביבות שנת ה-70. מאז אני מדבר ומדבר ומדבר, כבר שנים, על זה שזה מה שאני רוצה לעשות – לרענן את הזכרון... זה התחיל כבר אחרי שנה שנתיים והנה עברו להן השנים וזה לא התממש אף פעם. אף פעם לא היה הגיון בכך. הביקור הזה בשדה, לצורך רענון, חוויית העבודה עם כל סממניה: רעש, לכלוך, תקלות בפוטנציה, גמיעת השורות והידיעה שהנה הצלחת לעבור עוד שורה ועוד חלקה ולסיים את העבודה...

כל אלה מאוד חסרו לי וזה היה בהישג יד, אבל לא התממש. כל השנים, הרעיון הזה לחזור ולהתרפק על העבר, וזה מה שפתאום חשבנו שמתאים. גם העונה מתאימה: אין צפי לשלג, גם לא לגשם עם רוחות סוערות...

אם עוד הוספתם מגוון גדול יותר של סוגי גידול, יותר מאשר בישובים אחרים, זה גם נראה מבטיח. אחד הכללים לשמירה על יציבות ובטחון זה לפזר סיכונים ומבחינה זו זה נראה מאוד אופטימי.

איכות חיים שאין כמותה אולי בכל הארץ.

אז כל זה מחבר כמה רשמים שכולם חיוביים: אחת - שאני שומע מניצן ותמר עד כמה מצובה נחלצה ממצוקותיה הכלכליות בעבר, מהר יותר ובדרך אופטימית יותר מאשר כל הערכה שאיתה יצאתם לדרך לפני כמה שנים.

שתיים - האנשים שפגשנו (עובדי החקלאות, לא יודע מה כל אחד מהם תרם) אבל אין לי ספק שהחלק החקלאי של מצובה ואולי לא רק החקלאי, נמצא בידים טובות.

שלוש - לא צריך לומר למי שנולד וגדל במצובה כמה הקיבוץ והמקום והגליל הם נהדרים.

תמיד הרי חשבנו שמצובה הוא אחד הקיבוצים היפים ביותר. בויכוח עם בני הכתה שלנו מחניתה תמיד התעקשנו שהחלק היפה בחניתה הוא שהם רואים מלמעלה את מצובה.

לא מעט מהמבנים הישנים הרי שופצו והפכו להיות וילות מרשימות, ההרחבה גם כן מאוד מרשימה, אז זה נחמד מאוד...

ואם יניחו לכם השכנים שמעבר להר בצפון, אז זה סוג של איכות חיים שאין כמותה אולי בכל הארץ. (עדנה)

צילום:
ניצן ראובן

אני נשמע כאילו אני מחמיא לעצמי ואני לא מתכוון לזה, אבל הייתה לי תחושה שהנה התוודעתי לעוד תחום שבו לא שוכחים (מקובל לחשוב על שחיה ואופניים) אז גם התפעול של טרקטור ולא רק בנסיעה: להכניס למהלך ולהוציא, ללחוץ על הקלאץ', לאחוז בהגה וגם הנסיעה שמלווה בצורך לתפקד עם כלי שעובד ואפילו עם רעש גדול. אני לא הרגשתי הבדל גדול, לא חשתי שאני צריך תקופת הסתגלות ורענון, למרות שהטרקטור עצמו אינו הטרקטור של פעם. אז מבחינה זאת זו הייתה חוויה והתנסות. מקווה שאפשר יהיה לחזור עליה שוב ושוב.

גם בזמן העבודה עצמה, גם בהמשך הדרך והלאה, החוויה הזאת היא סוג של חוויה מרעננת שלא כל כך מהר תעלם מתודעתי.

סוג של הייטק באחו, בשדה

אני מבינה שלא סתם נסעת בטרקטור, אלא ביצעת גם עבודה?...

אני לא יודע. האנשים, גם בצפון ואולי במיוחד בצפון הם אנשים מנומסים. עשיתי משימות.

וההתרשמות בכלל?

בסוף היום, עם ג'וני, עיסאם ואיתן, יחד עם ניצן, נסענו לסיור במטעי הבננות ובחלק מהמטעים האחרים, בבית האריזה, שפעם היה בית אריגה, ובעיקר באזור הבננות.

חשבתי לעצמי שזה לא ממש סיור באזור חקלאי. היה נדמה לי שאני מגיע למשהו שאולי קוראים לו חקלאות, אבל זה יותר דומה לסוג של מפעל תעשייתי, סוג של הייטק באחו, בשדה.

השטחים נראו מהוקצעים ומעובדים בצורה כל כך מדויקת ומרשימה, עם עצים (בננה זה עץ?)

בגבהים אדירים, עם אחידות מושלמת, נקיון, דיוק, סדר. חקלאות עם עוצמה וכשעוברים מתחת לרשתות מצד לצד ורואים גם את העיבודים שנעשו קודם לכן, עם כל המפלסים שמאפיינים את החקלאות כאן, בניגוד לעבר... זה באמת עולם שלא הכרתי. נראה כאילו אתם לא טועים בכלום. לא במזג אוויר ולא בארועים לא צפויים אחרים וזה נפלא!

מלב אל

זה עתה נישאו
נועה לבית בלכר עם
בח"ל אביעד
לעדנה, לטוניו, לכל
המשפחה וכמובן לזוג
הצעיר מזל טוב והרבה
אושר

זה עתה נישאו
שחף לבית מזור
עם בח"ל הלל
ללין ועובדיה, לכל
המשפחה וכמובן לזוג
הצעיר
מזל טוב והרבה אושר!

זה עתה נישאו -
איה לבית פטרמן
עם בח"ל יותם
לעדה, לכל המשפחה
וכמובן לזוג הצעיר
מזל טוב והרבה אושר!

לסבים הטריים אשרה וג'ף
אברהמס, ולכל המשפחה,
ברכות חמות להולדת
הנכדה הבכורה מאיה,
בת לשירן ויעקב
ברכות להורים הצעירים

למורן וחיים שרגא
ולכל המשפחה
ברכות חמות להולדת
הבן/האח
דניאל

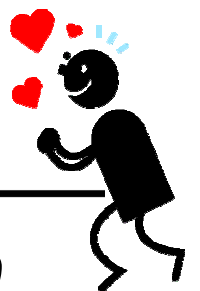
לדסי בנאי ולכל
המשפחה, ברכות
חמות עם לידת הנין
נכד לאייל ורוני

לחוליו ליסק
עובד מצטיין של המועצה
האזורית מטה אשר,
ברכות חמות מכולנו,
יירר כוח!

לאגמון נאמן
ברכות חמות עם שחרורך
מהשירות הצבאי
התאקלמות מהירה והרבה
הצלחה באזרחות

לפולינה ויניב
אטיאס ברכות חמות
להולדת הבת

בית מצובה

מיומנו של חבר וועד.

כרגיל לקראת סוף שנה יש איריה של סיכומים. פתאום שמתי לב שאנחנו מכהנים כבר קצת יותר מרבעון ומה עשינו עד עכשיו? אפצה אתכם בתשובה מבלבלת – עשינו המון וכמעט לא הספקנו כלום. היו אלה חודשים ש"עפו" במהירות וכמה שאתה רוצה להספיק ולעשות, הזמן משיג אותך ומשאיר לך אבק עוד לפני הסיבוב.

ובכל זאת היו אלה חודשים מלאים בכל טוב. מאות שעות של ישיבות, מאות מיילים וטלפונים, 3 או 4 עצומות, 80 או 100 חתימות, התפטרות אחת לפחות, אין סוף התלבטויות (כשהעיקרית היא למה בכלל אני צריך את זה), לא מעט תסכול צוותי ובהתאם שיחות תמיכה. היו וישנם מלא רעיונות, היו גם החלטות והייתה אחת ביקורת... או הו, תאמינו לי הביקורת לא צריכה וועדה, היא מיוצגת היטב. מצד שני ובמקביל אני מנסה להיזכר אם היו הצעות לשיתוף ועזרה... מממ... הן כנראה טבעו, הבודדות בים הביקורת.

אז מה בעצם תפקידו ובמה מתעסק וועד מצובה דהיום? לפי מה שנראה הציפייה היא למעין אח גדול, לא זה מהטלוויזיה, אלא ההוא הפחות נחמד, זה של אורוול. משתמע שהוועד צריך לטפל מינקות ועד מוות. לפעמים מרגיש שחברי הוועד הם מטפלות, פקחי תנועה, שרי אוצר, פקחי בנייה, אנשי זבל, שוטרים, גננים, עו"סים, שופטים וכולי וכולי כיד הדמיון ובהתאם לצורך השעה. בעיקר כבאי שריפות. לצערנו גם התבקשנו להיות קברנים. אה... וגם להציג איזה חזון ולפעול לפי איזו שהיא דרך שהתחייבנו לה בהיבחרנו. אולי כדאי באמת שנדבר על זה פעם, שהרי כולנו אנשים עובדים ואת כל זה אנחנו עושים בשעות המה שהיה פעם "פנאי".

אנחנו נמצאים בתקופה חשובה ביותר שיש בה כדי להשפיע על אורח החיים שלנו כישוב וכקהילה בעשורים הקרובים. זה נשמע נפוח אבל מה לעשות, זה העניין. לשמחתי הצלחנו לשכנע את הנאמן שזהו לב העניין וכשזה יפתר, הכול (לפחות הרוב) ישתחרר. אני מתכוון כמובן לתהליך "מצובה לאן". בסופו של דבר הכל מתנקז לשם וכל דבר נמצא בצילו של תהליך זה. הצלחנו לגרום להנעת התהליך והחייאתו (אנחנו גם פרמדיקים), קיימנו שתי ישיבות וועד הנהלה בעשרה ימים האחרונים ונראה שמייד לאחר החגים גם הציבור ישותף בתהליך.

*גבולות גזרה", אגב למי ששאל - בגדול, אם זיהינו בעיה בצוות אגש"ח מצובה לאן, כאשר כל צד משך לכיוון אחר ומנוגד לצד השני והדרישות רק עלו ועלו ללא יכולת להגיע לפשרה, בא וועד הנהלה ומשתמש בסמכותו להגדיר את כללי ותחום המשחק ואת מקסימום אורך החבל שאפשר למתוח.

יכול להיות שזה טבעי, כנראה שלוקח לנו קצת זמן להתרגל. אם בהתחלה זה קצת מבלבל, לפחות אנחנו לומדים. וחושבים. ופועלים להשתפר ולשנות. נשמח אגב לקבל את מאה ימי החסד שחסרים לנו מאד. אפשר גם באשראי. כן, גם קצת אשראי לא יזיק. ואם אפשר טיפה פחות חשדנות. סכ"ה אנחנו באים בטוב.

שיהיה בהצלחה לכולם, בריאות, שקט ושלווה. שנה טובה, אמיר.

מטעם ועדת הקליטה:

בעקבות ארועים שונים שהתרחשו בנושאי קליטה, החליט יאיר לפרוש מתפקידו כיו"ר ועדת קליטה. לשמחתנו לאחר שישבנו עליו עם כל כובד משקלנו (פאני כהן, ענת עם-עד, אלי פרידמן, אלי מולכו) הסכים יאיר לחזור בו ולהמשיך בתפקידו.

בתהליך קליטה נמצאות שלוש משפחות:

- משפחת אלעד שלומית ודני הגרה בלימן ומיועדת לבנות את ביתה במגרש באיזור האולפן
- משפחת גלעדי ליאב ושלי המתגוררת בשכירות במצובה (בשכונת למשפחת אבירם) ומיועדת לבנות את ביתה במגרש באיזור האולפן.
- משפחת סופר ירון ואיילת המתגוררת בשכירות ליד דינה רוזן ומיועדת לבנות את ביתם באיזור הנופש.

בהזדמנות זו נאחל שנה טובה לכל בית מצובה – ועדת קליטה

בענין מצובה לאן

חברים שלום

אנו החברים הותיקים בצוות האגש"ח מעוניינים לשתף אתכם בסוגיה הבעייתית של סיכום עבודת צוות האגש"ח במסגרת התהליך של "מצובה לאן" בה בעצם לא הגענו להסכמות בינינו לגבי הצעה אחידה.

להזכירכם צוות האגש"ח (אגודה שיתופית חקלאית = אגודת חברי מצובה ה"ישנים" והחדשים) הוקם במסגרת תהליך "מצובה לאן" שקיבל את המנדט לתכנן את התנהלותנו הכלכלית, דמוגפית ופיזית בשנים הבאות. צוות האגש"ח כולל חברים "ישנים" שהתקבלו לחברות עד 2004 בתהליך ותנאים של קיבוץ הישן וכן חברים חדשים שהתקבלו בשנים האחרונות בתנאים של קיבוץ העונה להגדרה "קיבוץ מתחדש" (צוות האגש"ח טיפל רק בנושא כלכלי).

כאמור היו בינינו, בין שתי קבוצות החברים המרכיבות את צוות האגש"ח חילוקי דיעות משמעותיים שלא אפשרו להגיע להצעה מוסכמת לגבי עקרונות וסדר עדיפות השימוש ברווחי, משאבי ונכסי האגודה החקלאית וחשוב לציין שאנו עוסקים רק בהקצאת המשאבים הכספיים, הנכסים וסדר עדיפותם שישארו אחרי גמר הסדר הנושים הנוכחי.

אנחנו רואים לנגד עינינו כמה נקודות עקרוניות בשימוש בכספי הרווח מנכסי האגודה והן:

- א - תשלום קצבת פנסיה לחברים שהיו עד 2004.
 - ב - מימון תשתיות בישוב הישן.
 - ג - החזר כספי חברים שהופקדו בקיבוץ לפני המשבר.
 - ד - תמיכה תקציבית באגודה הקהילתית שתוקם.
- אנו רואים חשיבות בעקרונות הנ"ל שינחו אותנו הלאה ומתוך אחריות קהילתית לציבור החברים כולו, החלטנו לקיים חוגי בית אחרי החגים בהם נסביר לכם את ה"אני מאמין..." שלנו.
- שנה טובה לכל בית מצובה
אורי ק., לקס, תמר, איתן וענת אל.

22.09.2011

לחברים שלום,

אנו מעוניינים להביא לידיעתכם כי, במהלך חודש אוגוסט כאשר פורסם כי הועד החליט על השקעה כספית גדולה בבית אנה פרנק, וכן על כך שהשימוש במבנה מיועד לחינוך, מצאנו כי החלטה זו נוגדת את המלצות צוות האגש"ח במסגרת דיוני מצובה לאן, אשר המליץ על כך שיש לבחון את ההשקעות בקהילה על פי סדרי עדיפויות, שיקבעו על ידי ציבור החברים כולו. כמו כן המליץ הצוות, על כך שקביעת ייעודו של כל מבנה בבעלות האגש"ח, יובא לבחינה ודיון ציבורי. הופתענו מכך שבעוד אנו מצויים בתהליך הדיונים, נקבעות עובדות הסותרות את המלצות.

פנינו לוועד ולעומד בראשו, בבקשה לקיים אסיפה ולהביא את הנושא לדיון, אך לצערנו הרב נענינו בשלילה. לא נותרה בפנינו ברירה אלא להחתיים חברים על בקשה לקיום אסיפה בנושא כפי שמאפשר לנו תקנון הקיבוץ. החתמנו 82 חברים, מספר גבוה מהנדרש על פי התקנון.

הגשנו לוועד ולעומד בראשו את הטפסים החתומים, בלוי מכתב פניה לקיום אסיפה. לצערנו, הוועד השיב את פנינו ריקם ונותר בסירובו לקיים אסיפה.

חברים, חשוב לנו מאוד להביא דברים אלו לידיעתכם ובדרך זו אנו שבים ופונים לכל חברי הועד וליו"ר לחזור בהם ולקיים אסיפה בה יתאפשר דיון ציבורי פתוח ובחינת הצרכים כולם.

פניה שלישית זו באה בתקווה שלא יהיה צורך לפנות לגורמי חוץ לבחינת הסוגיה.

חשוב לציין, כי אין לראות בדברים אלו הבעת דעה זו או אחרת לגבי הצרכים השונים וסדרי העדיפות. רצוננו הוא להביא לדיון רחב לגבי כלל הצרכים הנוגעים לכלל הציבור.

בתקווה לשיתוף פעולה פורה ומפרה

שנה טובה וחג שמח!

תמר, לקס, אורי ק., איתן וענת

מכתב לחברים

שלום משפחות מצובה, לראשונה אני כותב את שעל ליבי.

לאחר חודש של בקשות לאישורים, אין ספור טלפונים, הרבה יזע ודמעות ומסע לפולין באמצע, הצלחתי לקבל את מבנה ורחבת ה"מפלט" למטרת ציון מסיבת יום הולדתי ה-18.

ביום שישי ה-23 לספטמבר, נפתחה המסיבה עם מצב רוח מצוין ובמטרה ליהנות מהיום האחד והיחיד והמיוחד לפחות בעבורי.

כעבור שעתיים נעמדו 2 שוטרים בפתח ה"מפלט" שבקשתם לסגור את המוזיקה בטענה כי משפחות מהקיבוץ התלוננו על הרעש.

מיותר לציין עד כמה לקראת פתיחת המסיבה חשיבות מיקום הרמקולים היתה משמעותית לי, בכדי לכבד את תושבי הסביבה הקרובה לפאב.

אני מצידי כיבדתי את התלונה ונכנסתי לתוך המבנה באישור השוטר והפעלתי את המוזיקה בהסכמתו, וזאת כאשר אנו עומדים בקריטריונים של רעש.

בשעה לאחר מכן, הגיע שוב השוטר, נבוך ואמר לי שעלי לפזר את המסיבה כי יש חברים קיבוץ שעדיין הרעש מפריע להם – מוזר מאוד!!??

כשומר חוק ובן המקום, אני האחרון שאפגע במשהו ובטח לא בכוונה, אבל אני נפגעת מאוד. בתלונה הייתה נימה של חוסר סובלנות*, אם הפרעתי למשהו, מן הראוי שירים טלפון להורי או אליי, ויבקש שננמיך, לפני שהוא פונה למשטרה.

מזה שנתיים אני מוותר על מותרות ולימודים במשך חודשים למען ילדיי הקיבוץ, בכדי לבדר אותם ביום הילד, במהלך השנה הייתי מדריך פעיל במשושון לילדיי הקיבוץ, ורכשתי הרבה חברים בקהילה.

כל פעם שמבקשים מתנדב בתחומים מסוימים ופונים אל הנעורים, אני הראשון להיות ולהוביל.. ודווקא לי, לא נתנו ליהנות ממסיבת יום ההולדת 18 שלי.. שהוא חד פעמית ומיוחדת בשבילי.

לא יעלה על הדעת שמכל מקרה פעוט, והפרעה קלה, יוזמנו שוטרים למצובה. מיקרים קלים שבעבר היו נסגרים בהסכמה ביננו, עם מעט הדברות וכבוד, מוצאים את דרכם הישר לרשויות. ואני שואל: האם זה הקיבוץ ה"מתחדש" שבו אנו רוצים לחיות!!? חבל שלא נתנה לי ההזדמנות לסיים את האירוע, אני בטוח שעם קצת רצון טוב, הכל היה מסתיים יפה לכל הצדדים.

לאותם מתלוננים, אומר - קצת מחשבה ורצון טוב לא יזיקו לכם, היום זה אני מחר זה אתם.

באותו היום שהפסיקו את מסיבת יום ההולדת שלי, בשל תלונות של אנשים נשבר לי הלב.
אולי חלקכם חושבים שאני מגזים עם דבריי, אך דבריי כאן יוצאים מתוך ליבי.
חוסר הסבלנות וחוסר ההתקשרות שלכם איתי פגע בי מאוד.

נטע שער

מתנות לספרייה

תודות ל**דוד וקנין**, שמסר ספרים רבים לספרייה. להלן רשימת מתנותיו:

ספרות יפה

אלתרמן, נתן

המסכה האחרונה – דיון בשאלות קיומיות בשנות השישים –

בפרוזה

ובחרוזים

מבחר סיפורי ישראל – 19 סיפורים של מיטב סופרי שנות השישים

גורם זר – מהלכים מהפכנים במדינה אפריקאית

סנדרס, לורנס

עוד שירי רחוב – חרוזים הומוריסטיים לרוב...

שיר, סמדר

ספרי עיון

מיתולוגיה – אגדות יוון ורומא

פרנדובסקה

אזרח ומדינתו – יסודות תורת האזרחות

אלוני, שולמית

צבע של יופי – הדגישי את יופיך בצבעים הנכונים...

ג'קסון, קרול

להרגיש טוב – שיטה לבריאות ולאריכות ימים

ארגמן, יוסף

אשר אהבת, את יצחק – 40 כתבות ונאומים לזכר יצחק רבין

לכל קוראינו, וכל חברי, תושבי וילדי מצובה –

ברכת שנה טובה ומבורכת

מאחלים עובדי הספרייה

לוח מודעות

הרשמה למבחני משנה-בגרות מועד חורף תשע"ב.

בית הספר סולם צור מודיע

לבחינות אלה זכאים לגשת בוגרי ביה"ס אשר סיימו כתיב אצלנו ומעוניינים:

א. לשפר ציונים בבחינות בהן נבחנו

ב. להוסיף יחידות

ג. להבחן במקצועות שעדיין לא נבחנו בהם.

הרשמה אצל רכזת בגרויות – ניצה, עד ה-17.11.11 (טל. 9825272)

סיומה של פרשה

אני מודה על סיום סיפור הקלנועית על הצד הטוב ביותר.
התרגשתי מהיכולת של הילדים להפנים את עומק הפגיעה באדם קשיש / מוגבל,
ולתקן את הנזק, בדרך דיפלומטית ואנונימית, בהדרכת הצוות החינוכי.

כולנו תקוה שהשטח המקולקל בנוי יתוקן גם הוא.

תודה חוה בן דוד

שלום לכולם,

הבוקר כהרגלי יצאתי להשקות את העציצים שיש בכניסה לבית, אך הבוקר לא היה רגיל כל כך,
אחד העציצים שלי, עץ פיקוס קטן בעל עלים גדולים, הצמיח רגלים ונעלם!
דבר זה מאוד כואב, מעציב ובעיקר מכעיס - העציץ הזה נמצא איתנו כבר הרבה מאוד שנים ועבר
איתנו שני מעברי דירה בגבורה גדולה.

אולי לחלקכם הינו רק עוד עציץ אבל עבורי הוא הרבה יותר מכך!
ולכן למי ש"ראה" אותו אני מאוד אודה לו אם יוכל לעזור לו לחזור בבטחה אלינו.

תודה מראש,
סינטיה רוזנפלד

לאנשי מצובה שאוהבים ים וטבע

רצועת החוף היפה והמיוחדת שבין ראש-הנקרה ואכזיב עומדת בסכנת בניית כפרי נופש. אם
ייקרה כדבר הזה נפסיד אנו תושבי האיזור את רוב רצועת החוף הזו.

מזה כשנתיים מתנהל מאבק ציבורי ומשפטי על מנת להציל את פנינת הטבע הזו ובימים אלו
מוצב אוהל מחאה כ-300 מטר דרומית לחוף בצת. באוהל ניתן לחתום על עצומה הקוראת
לביטול האיוולת וכן ניתן לשלוח מכתבים לשרים השונים.

החבר'ה שמפעילים את המחאה הזו מבקשים מתנדבים כדי להפעיל את האוהל והמאבק, עוד
מבקשים הפעילים שתבואו ותחתמו ומי שמכיר אנשים במדינה שיש להם השפעה ו/או יכולת
אירגונית, משפטית, ציבורית לנסות ולגייס אותם לנושא.

בסוכות יתקיימו באוהל פעילויות שונות – עיקבו אחרי הפירסומים. מי שרוצה שאעביר לו
הודעות דוא"ל שיוצאות בענין מוזמן לפנות אלי או להרשם באוהל.

canar@matzuva.co.il

אנשים – הדבר רציני וחשוב, יגאל כנר

שעות קבלה – מרפאת מצובה

עודכן בספטמבר 2011

יום ו'	יום ה'	יום ד'	יום ג'	יום ב'	יום א'		סקטור
אין קבלה	07:00-09:00	07:00-08:30	07:00-09:00	07:00-08:30	07:00-09:00	בוקר	אחות- מנשם מיטל
		בדיקות		בדיקות			
		08:30-09:00		08:30-09:00			
	11:00-15:00	11:00-12:00	11:00-18:00	11:00-15:00	11:00-15:00	צהריים	
	12:30-14:30		15:00-17:30		12:00-15:00	צהריים	רופאה- ד"ר ילונצקי
	07:00-09:00	07:00-09:00	07:00-09:00	07:00-09:00	07:00-09:00	בוקר	מזכירה- קדמון איירין

למקרה חרום בלילה ניתן לפנות למוקד "בוקר רופא"

למספר 1-700-705-101.

מרכז השרות של שירותי בריאות כללית *2700